

Sakin. Sen açana kadar. –H.

Bulursan geri ver. Sürpriz yok: sahibine.

SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: gerçek ejderhalar yoktur ve paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir parti için son sayfaya bak.
–H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 5

İki kişiye bir pasta

LinguAula

(Guni'nin defteri)

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 5
İki kişiye bir pasta

Serinin beşinci kitabı. Öncekiler: “Bu paket ısırıyor”, “Gök gürültüsünden önce açmayın”, “İade edin, lütfen” ve “Burada olmaz, Kırıntı!”.

Metin ve resimler: LinguAula

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

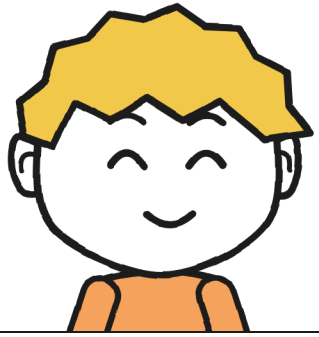
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

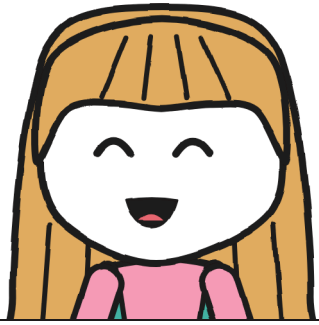
Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir pasta zarar görmedi. İkiye bölündü, evet. —H.

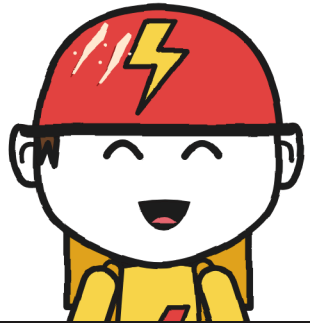
KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Bu defter onun. Sakin akşamüstlerini sever.

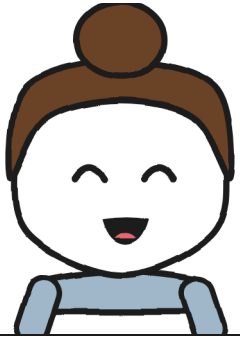
Hulita. Yeşille yazar ve H. diye imzalar. Müzikli partileri sever. Sürprizleri de.

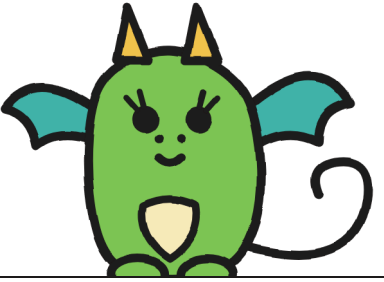
Tonyo. ŞİMŞEK için on dakikada ya da bedava teslimat yapar. Teslim etmediği tek şey tuzaklar.

Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

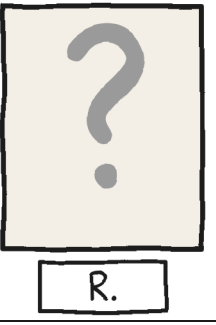
Elia. Mahallenin fırıncısı. Bir fırını, iki eli var.

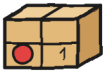
Kırıntı. Ejderha yavrusu. Vera'yla yaşar. Mumları sever. Fazla bile.

5 numaralı paket. Dışarıdan hepsi gibi. Etikette şu yazıyor: SIĞACAĞI YERE KURUN.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

BÖLÜM 1

İki davetiye

4 numaralı defter uyuyan bir terlikle bitti ve bir defter için bundan iyi bir son aklıma gelmiyor. 5 numaralı pembe. Çilek pembesi, pastaların üstündeki krema gibi, bir köşesinde dükkânın mührü var. Mara onu cumartesi sabahı tezgâhın üstüne bıraktı, tek kelime etmeden, ve mürekkep şişelerini ihtiyaç duymadıkları bir özenle hizalamaya koyuldu. Bu, onun bakmama yolu.

İlk sayfa için bütün hafta kelime deneyip durmuştum. 2 numaraya RESMİ yazmıştım; 3'e GİZLİ; 4'e KESİN. Kilitli kelimelere zaafım olmalı. Bu sefer aramam gerekmedi: kendiliğinden geldi, insanın günlerdir istediği hâlde farkına varmadığı şeyler gibi.

Üstüne TESLİMAT DEFTERİ 5 · Sahibi: Guni yazdım, yazılması gereken bu. Altına, yavaşça ve yeni açılmış kalemle, tek bir kelime:

SAKİN.

Ünlem yok. Sakin bir ünlem bir çelişki olurdu ve çelişkilere karşı dikkatliyim.

Hulita tezgâhın öbür yanında, eğilmiş, başını yana yatırmış, radyo dinleyen bir papağan gibi duruyordu. Benden defteri istemedi. Gerek yoktu: tersten de düzden olduğu kadar hızlı okuyor, üstelik çok daha arsızca.

— Sakin, dedi, bana değil kelimeye.

Zayıf yazan yeşil keçeli kalemini çıkardı, defteri bir parmağıyla kendine çekti ve altına bıraktı:

"Sakin" diye yazan kişi, başına ne geleceğini bilmeyendir. —H.

Yanıldığı yeri bulmak için üç kere okudum. Bulamadım ve olması gerekenden daha az endişelendim.

Bu deftere diğerlerinden geçmeden gelen kişi için: dükkânın adı İmkânsız Teslimatlar ve sahibi Mara; Mara cadı, mor bir şapka takıyor ve basıldığında söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan bir mührü var. Soldaki rafta iade paketlerini tutuyor: kimsenin teslim edemediği, hepsini R.'nin gönderdiği paketler. Teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına geri dönüyor. Yirmi tane vardı. Hulita'yla ben dördünü teslim ettik: bir ejderha yumurtası, ayakları olan tohumlar, bir zil ve bir varış seti. Duvarda, yeşil harflerle, KALAN 16 yazıyor.

Dün, 16 Cuma, benim doğum günümdü. Evde kutladım, annemle: limonlu kek, iki fincan ve kimse şarkı söylemedi. Mükemmeldi.

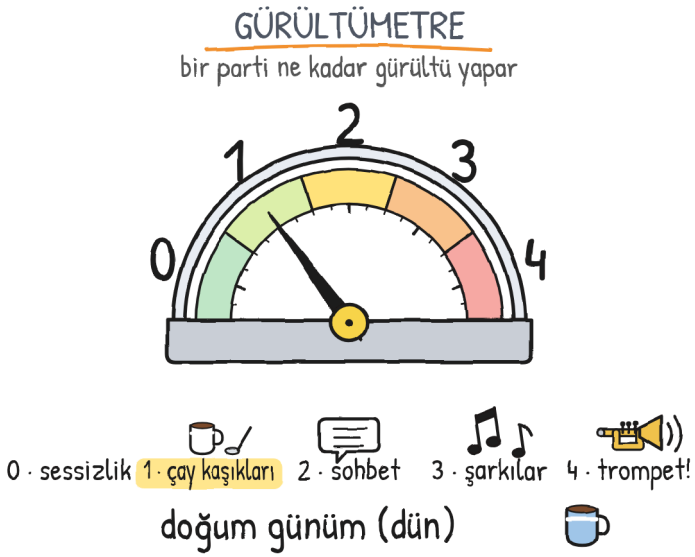
Şarkı meselesi bir açıklama gerektiriyor, çünkü bizim evde bu bir ihmal değil, bir anlaşma. Annem bunu bir gün önce, elinde ekmek bıçağıyla sormuştu: "Şarkı söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi?". Hayır dedim. İmza atar gibi başını salladı ve sözünü tuttu. Keki dört eşit parçaya kesti, ikisi o an için, ikisi sonrası için, ve uzun bir süre duyulan tek şey bir fincana çarpan çay kaşığı, buzdolabı ve çok uzaklarda bir otobüstü. Akşamüstünün en güzel yanı otobüsün duyulmasıydı.

Hulita'nın hediyesini daha sonra anlatacağım. Kendi yerini hak ediyor.

Doğum gününü gerektiği gibi not edebilmek için o gece bir alet icat ettim. Bu, kariyerimin dördüncüsü; titremetre, kırmızımetre ve burametre'den sonra: saat gibi ibreli bir kadran ve beş işaret. Sıfır, sessizlik. Bir, çay kaşıkları. İki, sohbet. Üç, şarkılar. Dört, trompet. Adını GÜRÜLTÜMETRE koydum, "bir parti ne kadar gürültü yapar", ibreyi 1'e getirdim ve altına küçük bir fincan çizdim, benimkini.

Hulita izin istemeden sayfayı çevirdi, kadrana baktı, fincana baktı ve zayıf kalemiyle yazdı:

1 olan bir doğum günü, doğum günü değildir. İkindi çayıdır. —H.

Kalemin kapağını kapattı, dirseklerini tezgâha dayadı ve gündemi okuyormuş gibi dedi ki:

— 21 Çarşamba benimki. İkisini birlikte kutlayacağımıza söz vermiştik.

— 21'inden sonra, dedim.

— 24 Cumartesi. Saat beşte.

— Saat beşte.

İkimiz de not ettik. Ben kurşun kalemle, pembe defterime; o yeşille, küçük defterine, bir sınav kâğıdını kapatır gibi bütün koluyla kapatarak. Ben benimkini dirseğimle kapattım. Arkada

Mara bir kâğıdı damgaladı ve söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçıldı; ikimiz de başımızı kaldırmadık, oysa kıvılcımlar kokuyor. Her birimiz tezgâhın bir ucunda kaldık, yan ve yarı sırtımız dönük, aynı tarihi yazan iki kişi, sanki her biri onun sahibiymiş gibi.

Kimse başka bir şey söylemedi. Şimdi, yeni anlaşmış iki kişinin yazdıklarını kapatması bana tuhaf geliyor. O zaman bana dirsek yerindeyken daha iyi yazılıyormuş gibi gelmişti.

Partinin nasıl olacağını ben zaten biliyordum. Hulita da.

Benim bildiğim şuydu.

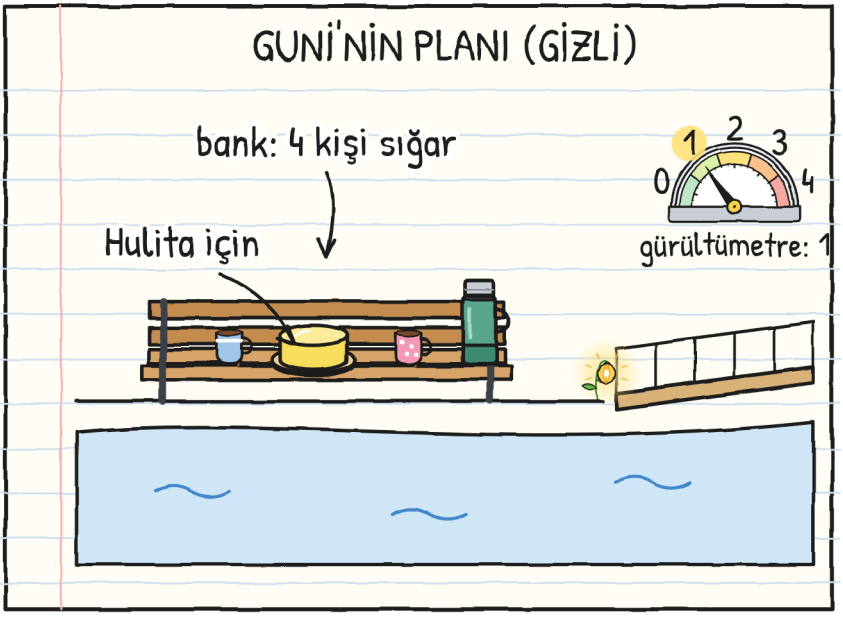
Hulita'nın sakin bir akşamüstüne ihtiyacı var. Hep koşuyor, süre tutuyor, soru soruyor; sonunda yerinde durduğunda bile bunu ayağından anlıyorsunuz, o hâlâ başka bir yere gidiyor. Kanalın yanındaki tahta köprünün bankında, gürültüsüz, bir termos ve küçük bir pastayla bir ikindi çayı ona iyi gelirdi. O banka aşinayım. Ucuna oturunca sallanan gevşek bir çıtası var ve mahallede hiçbir dükkânın görünmediği tek banka o. Hiçbir şey olmasını istemediğimde oraya giderim.

Bir sürpriz olacaktı. O hiçbir şey hazırlamak zorunda kalmayacaktı. Sadece gelecekti. Bana mümkün olan en iyi hediye gibi geliyordu: iş çıkarmayan bir hediye.

Ona sorabilirdim. Tezgâhın yanında ayakta, elimde havada kalem, düşündüm: "Hulita, acelesiz bir akşamüstü ister misin?". Ama bir sorunun cevabı vardır ve cevap hayır olabilir. Bir plan

cevap vermez: kâğıdın üstünde sessizce bekler, çizdiğim hemen her şeyin en iyi yaptığı şey de bu.

Onu o sabah, bir sonraki sayfaya çizdim: banka, tahta köprünün dibindeki küçük sokak lambası, bir pasta, iki fincan ve termos. Dükkâna gelirken bankı ölçmüştüm. Dört kişi sığıyor. Üstüne GUNİ'NİN PLANI (GİZLİ) yazdım, sırrın kimin olduğu konusunda hâlâ bir şüphe kalırsa diye.

Hulita'nınkini ancak ertesi cuma öğrendim. Sonraki sayfayı ben yazmadım: o yazdı, sonradan, benim defterime ve ben onu koyduğu yerde bıraktım, benimkinin hemen yanında. Olması gereken yer orası.

Benim bildiğim şuydu: Guni'nin gerçek bir partiye, müzikli bir partiye ihtiyacı var, kendisi bilmese de. Ona sorarsam hayır der. O yüzden sormuyorum. —H.

Flamaları tek tek çizmişti, tanımadığım bir sabırla.

Öğlen Tonyo bir teslimattan döndü. Bisikletini kapıya bıraktı, kaskını çıkarmadan içeri girdi ve "şimdilik" oturduğu kutuya oturdu. Ben sabahtan beri en güzel yazımla, kurşun kalemle, lekelememek için elimi kenara dayayarak hazırladığım dört mavi zarf taşıyordum ve Hulita arka tarafta bir bant çekmecesini karıştırıyordu. On saniyem kaldığını hesapladım.

— Al, dedim ve dört zarfı ona uzattım. Biri senin. Diğerleri Mara'ya, Vera'ya ve Flora'ya. Hulita için bir sürpriz. Ona söyleme.

— Bir sürprizi saklarım, dedi Tonyo.

"Anlaşıldı" derkenki sesiyle söyledi. Zarfları bakmadan çantasına tıktı ve ben düşündüm: ne şans, dağıttığını okumayan bir kurye.

Sonrasında olanı bana Tonyo cuma günü anlattı, saatiyle birlikte, çünkü ŞİMŞEK'te saat hikâyenin yarısıdır. Ben yemeğe gittikten sonra Hulita lastikle bağlanmış bir deste yeşil zarfla onun kutusuna yaklaştı. Dokuz tane. Tonyo onları iki kere saydı.

— Biri senin. Diğerleri Mara'ya, Vera'ya, Flora'ya, Elia'ya, Antonio Bey'e, Zoe'ye, Bruno'ya ve ayakkabıcı kadına. Guni için bir sürpriz. Ona söyleme.

— Bir sürprizi saklarım.

Aynı cümle, aynı yüz. Bir kuryeyi yalancıdan ayıran şey bu olmalı: kurye, mesajı soranın kim olduğuna göre değiştirmez. Ama bu sefer kendi iki zarfını açtı, mavisini ve yeşilini, arka arkaya, bir irsaliye kontrol eder gibi. İkisi de aynı şeyi söylüyordu: 24 CUMARTESİ, SAAT BEŞTE. Saatten sonra yer geliyordu ve orada her biri kendine göre bir şey diyordu.

Bana bunu sıfatsız anlattı. Onun nazik olma biçimi bu.

Öğleden sonra Elia'nın fırınına pasta ısmarlamaya gittim. Ilık kabuk ve adını koyamadığım tatlı bir şey kokuyordu. İçeri

girerken, kapının çıngırağı hâlâ sallanırken, arkada mutfak kapısının kapandığını duydum: kalçayla vurulan türden kuru bir ses. Yeşil bir tulumdan bir parça gördüm sanki.

Başka bir tulum olduğunu düşündüm. Yeşil tulumlar çok bulunur; pratik bir renk.

Benimkiydi. Elia beni mutfaktan dışarı çıkardı. –H.

— Küçük bir limonlu pasta, dedim Elia'ya. Üstünde hiçbir şey olmasın. 24 Cumartesi, saat beşte, tahta köprünün bankında. Hulita için bir sürpriz.

Bir günde o cümleyi ikinci kez söylüyordum ve bana şimdiden bir slogan gibi gelmeye başlamıştı.

Elia bunu yuvarlak yazısıyla bir kâğıda not etti ve siparişlerin mantar panosuna raptiyeyle tutturdu. Orada ters çevrilmiş başka bir kâğıt vardı.

— 24 Cumartesi saat beşte mi? O saatte zaten başka bir pastam var. Başka bir yere.

— Kimin?

— Sır. Seninki gibi.

Parmak uçlarıma yükseldim; görmeye hakkım olmayan bir şeyi görmem gerektiğinde yaptığım şey bu ve bugüne kadar hiç işe yaramadı. Başka birinin olduğunu düşündüm. Ekim'de çok kişinin doğum günü olur. Nasıl duyulduğunu anlamak için bunu alçak sesle düşündüm ve iyi geliyordu: bir ayda otuz bir gün var, mahalle de büyük.

— Sırrını saklarım, dedi Elia, ellerini önlüğüne silerek. Ötekinin de sırrını. Ama benim bir fırınım ve iki elim var. Cumartesi saat beşte iki elim tek bir yere gidiyor.

— Peki ya öbür pasta?

— Onu, pastaları ısmarlayan sizler kararlaştıracaksınız. Ben pasta yaparım. Parti yapmam.

Not ettim: "Elia: bir fırın, iki el, tek yer". Sayıları gayet iyi anladım. "Sizler"i ise mahallene gitmeyen bir otobüsü kaçırır gibi kaçırdım.

Bana bunu ertesi gün söyledi. Ben de "sizler"i anlamadım. —H.

Dükkâna döndüğümde Tonyo çantasını tezgâhın üstüne boşaltmış, zarfları renklerine göre diziyordu: yeşiller bir yana, maviler öbür yana, dağıtılacak şeylerin dizildiği özenle. Bitirince yeniden saydı. Sonra bir kez daha.

— Guni, Hulita'yla partiyi konuştun mu?

— Hayır. Sürpriz.

— Hı hı, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te iki adresli bir paket dükkândan çıkmaz.

— Hangi iki adres?

— Bunu sana söyleyemem. Benden istediler.

ŞİMŞEK'in her şey için bir kuralı var ve Tonyo birini andığında, bana yeni olsa bile, kabul ederim. Bu da yeniydi. Anlamadan not ettim, planın sayfasının köşesine; hiçbir yere uymayan şeylerin sığdığı yer orası.

Tonyo her renkten bir davetiyeyi çantasının cebine koydu.

— Bu ikisi benim, dedi. Diğerleri pazartesi.

O sırada Mara, otoritesinin gücüyle her rafa tabure olmadan uzanan Mara, bu sefer en üst raftan 5 numaralı paketin kutusunu iki eliyle indirmek için mavi tabureye çıkmak zorunda kaldı: rafın öbür kutuları gibi, ne daha büyük ne daha küçük. İçinde tahtadan bir şey çat dedi. Rafta, her zamanki boyda temiz bir dikdörtgen kaldı ve dört boşluğa eklendi; duvardaki pano KALAN 16 demeye devam etti.

— Elia beşte geliyor, dedi Mara. Sonunda.

Cebinde iki zarf. İkisi de ötekinden habersiz. Zarfları diyorum. —H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı pasta. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L beden etkinlikleriyle)